

STEFANO CONTI

A TÖKÉLETES EGYENLET

JEGYZET

Tartalomjegyzék

Kék óra
Tejfehér
Van Dyck-barna
Aranyvessző sárga
Heliotróp
Tűzpiros
Eigengrau
Ametiszt
Akvamarin
Szivárvány

STEFANO CONTI

A TÖKÉLETES EGYENLET

Minden jog fenntartva

Kiadási év: 2023

Fordította: Boday Claudia

A mű eredeti címe: *L'equazione perfetta*

Ancona, 2013

Borítóterv: Colori

Fénykép forrása: Mijung Park, Pixabay

Kék óra

*„A memória, mint a tenger,
évek múltával is partra vetheti
emlékeink foszlányait”*

Primo Levi

A kék óra a nap azon pillanata, amikor a tenger mélykék színbe borul, majd teljesen egybeolvad az égbolttal: a fényt elnyeli a sötétség, egy röpké másodpercre a látóhatár megszűnik létezni, a tenger és az ég határtalan kéksége eggyé válik.

E varázslatos pillanatban a tenger ma fodrozottan hömpölyög, és hullámai tajtékozva törnek meg a ligúriai San Fruttuoso-öböl part menti szikláin. Kevesen lézengenek a strandon: egy férfi nagy érdeklődéssel szemléli a partvidéket uraló épület minden apró részletét, egy nő farkaskutyájával sétál, miközben egy fiatal pár szenvedélyes csókja csillogva tükröződik a vízen. Amikor megszólal a kürt, mindenki sietve felszáll a hajóra, mely az utolsó járat ezen a kora áprilisi délutánon, és az öböl egyetlen összeköttetését jelenti a külvilággal. Senkinek sem tűnik fel, hogy egyvalaki a szárazföldön marad: egy férfi fekete bűvárruhában sétál a sekély tengervízben, egy narancssárga jelzőbóját húzva maga után. „Soha nem szabad egyedül lemerülni”, gondolja, mivel nagyon jól ismeri ezt a szabályt. Ellenőrzi a manométert, vállára veszi az oxigénpalackokat, felveszi a bűvármaszkot, majd lemerül... egyedül.

A közelben egy kis fehér motorcsónak úszik hatalmas zajt csapva, ám lassan araszolva a vízen. A férfi előrehajol a tenger sötét mélysége felett, teste ívbe feszül, majd egy hirtelen lendülettel elrugaszkodik a magasba vetve lábait. Fekete uszonyai egy másodperc töredékéig még felbukkannak a víz felszínén, azután egy szempillantás alatt újra elmerülnek, és alakját teljesen elnyeli a tenger.

Egyik kezében egy kis kőtárgyat szorít, ami egy szemet ábrázol, mely felett hosszú szemöldök ível. A szem alá egy furcsa jel van vésve: talán egy

könnycsepp... egy könnycsepp, mely most összeolvad a tenger vízcseppjeivel.

A bűvár közel tizenöt méter mélységben a víz alatt megpillant egy kitárt karokkal álló alakzatot. Az impozáns márványszobor, akár egy szirén, ellenállhatatlanul vonzza őt magasba nyúló karjaival, melyek között apró halak úszkálnak. A férfi hosszú uszonycsapásokkal közeledik a magasztos látvány felé, mely nem más, mint a híres *Cristo degli Abissi*, a Mélység Krisztusa, egy műalkotás, melyet egész évben a világ minden tájáról érkező turisták csodálnak meg. Ma este csak ő merült le megtekinteni a remekművet. A szobor látványa olyannyira megigézi, hogy a lélegzete is elakad. Mintha a titokzatos alak csak őt várná: kitárt karokkal hívogatja, hogy mindörökké a karjaiba zárja.

Múlnak a percek, melyek óráknak tűnnek, míg végül a nappal átadja helyét a sötétségnek: egy koromfekete, végtelen éjszakának.

Tejfehér

„Álomvilágba merültem, eltévelyedvén...
Torino felett az ég mintha minden
mozdulatodat kísérné”

Subsonica

A torinói Massimo D’Azeglio gimnázium folyosója világos krémszínű: a „kozmosz tejre” emlékeztet, ezzel a névvel illetik a galaxisok és az égitestek által kibocsátott fények színárnyalatát. Az iskola első emeleti folyosója tulajdonképpen az univerzum színét idézi.

A múlt században ebben az épületben tanult több olyan híres író is, mint Cesare Pavese, Primo Levi és Fernanda Pivano. Ma Emma Musso halad szapora léptekkel a folyosón: jobb kezében három csipszes zacskót szorít, bal kezében egy *Estate* teát tart. A tűzoltó készülék mellett összefut barátjával, Danielével, aki egy pacsival üdvözlö a lányt. Amint Emma és Daniele tenyere összecsattan, a lány értékes szállítmánya óhatatlanul a földre zuhan. A fiú megfordul, egy pillantást vet az egyik kiszakadt csipszes zacskó padlón heverő tartalmára, majd tovább sétál. Emma összeszedi a burgonyaszirmokat a földről, majd sietve felhajtott pulóverébe szórja őket. Végül egy fehér faajtó elé érkezik, melyen bal lábával kopogtat, miközben arra koncentrál, hogy a rágcsálnivalók ne hulljanak ki a pulóveréből. Válaszra sem várva belép az osztályba.

– Musso, végre visszajöttél – fogadja Michele Russo, a történelemtanár. Emma az utolsó pad felé veszi az irányt annak ellenére, hogy hónapokkal ezelőtt éppen ez a tanár ültette át az első padba. Az egyik érintetlen csipszes zacskót odanyújtja Riccardónak, majd átvonul a padok között és jóízűen nevetve mutatja minden osztálytársának a *Nike* pulóverébe rejtett csemegét, mire ők is felvihognak. Emma csak szórakozásból jár iskolába, így mindig a figyelem középpontjában akar lenni. Még akkor is, amikor inkább nem kellene.

– Visszamennél most már a helyedre? – szól rá a tanár, majd hozzáteszi: – Azt mondtad, a mosdóba mész, nem az automatákhoz. A szünetnek már vége, azonnal ülj le!

Úgy tűnik, Emma nem hallja, amit a tanár mond, vagy inkább nem figyel rá. Mielőtt elfoglalja a helyét, még odalép két osztálytársához, és amint leül, a padjára borítja pulóvere titkos tartalmát. A tanár türelmetlenül felpattan, megkerüli a katedrát és a lány elé lép.

– Azonnal tüntesd el innen ezt az ehetetlen förtelmet! A szünetnek vége!
– ismételi.

Emma zöld padja szélére löki a kis kupac csipszet, majd újra a pulóverébe csúsztatja a csemegét, és az egészet a szemetesbe dobja. Az osztálytársai már eddig is alig figyeltek az órán, és most minden idegszálukkal Emma mozdulataira összpontosítanak.

A tanár szigorú tekintettel figyeli, amint a lány elhalad a katedra előtt, miután újra leül.

– Ha még egyszer minden ok nélkül felállsz, kapsz egy figyelmeztetést az ellenőrződbe. Hacsak nem akarsz idejönni, és elmagyarázni nekünk Caracalla rendeletét.

– Köszönöm, inkább nem – vágja rá gyorsan Emma.

A tanár azonban nem hagyja annyiban.

– Dehogynem! Maradj csak ott a helyeden, és meséld el nekünk, miről híres Caracalla!

A lány mosolyog, ám egy szót se szól. A tanár megpróbálja másképp feltenni a kérdést, azt gondolván, ezzel segít diákjának:

– Ha nem emlékszel a rendeletére, akkor legalább azt mondd el, milyen más fontos intézkedések fűződnek a nevéhez.

Emma továbbra is szótlánul mosolyog, miközben tekintete a semmibe réved.

– Riccardo, segítesz neki te? – fordul az utolsó padban ülő diákhoz.

A fiú elrágcsál még egy kis csipszet, mielőtt rögtönözve válaszolna:

– Egy császár volt... egy római császár.

Emma odalép a barátjához, és kezét megszorítva gratulál neki a válaszáért. A jelenetet látván az egész osztály hangos nevetésbe tör ki.

– Azt mondtam, ha még egyszer felállsz a helyedről, kapsz egy beírást! A jövő heti szülői értekezleten pedig beszélni fogok az anyukáddal a magatartásodról – csattan fel bosszúsan a tanár.

– Anyukám úgyse jön el – válaszolja flegmán a lány.

– Rendben, akkor majd az apukádnak mesélek el mindent.

– Apukám se jön el – feleli a lány kihívóan állva a tanár előtt.

– Azonnal ülj le és fejezd be ezt a viselkedést! Csak azt ne mondd, hogy árva vagy!

A lány megrázza a fejét.

– Akkor a szüleid jól tennék, ha eljönnének az értekezletre. Ha egyikőjük se lesz jelen, kénytelen leszek az igazgatóval egyetértésben másfajta fegyelmi intézkedésekhez folyamodni.

– Mekkora barom! – mormolja halkán Emma, amint leül.

– Mit mondtál?! – üvölti a tanár.

A lány nem válaszol, csak a padszomszédja, Aurora fülébe súgja:

– Gyűlölöm ezt a szemétládát. Bárcsak meghalna!

Aurora nagyon jól tudja, miért ilyen dühös a barátnője. Emma soha nem ismerte az édesanyját: a nő elhagyta őket amikor a lány csupán két éves volt, így emlékei sincsenek róla. Az apjának kellett volna összetartania a családot, ehelyett, amikor a felesége lelépett egy másik férfivel, ő inni kezdett. Három évvel később pedig már áttért a kokainra. A kevés pénzt, amit a *Fiatnál* munkásként megkeresett, mind alkoholra és drogra költötte, ahelyett hogy ruhákat és könyveket vett volna belőle a gyerekeinek. Jelenleg egy rehabilitációs otthonban él, Emma pedig az idős, beteg nagymamájukhoz költözött a bátyjával. Ezért nem fog senki elmenni a szülői értekezletre.

Miután beírja a figyelmeztetést az elektronikus osztálynaplóba, Russo tanár úr komoly, kissé csalódott tekintettel fordul az osztály felé.

– Ha nem figyeltek oda az órán, nem tudunk tovább haladni. Kíváncsi vagyok, hogy írjátok majd meg a következő dolgozatot.

A tanár szavai azonban látszólag senkit sem izgatnak. Miközben a férfi elkezdi magyarázni az időszámításunk szerint III. században kialakult gazdasági válságot, minden diákja zavartalanul folytatja tovább azt, amivel előtte foglalatostkodott. Néhányan *TikTok* videókat néznek vagy videó-játékokkal játszanak a mobiljukon, mások unottan firkálnak a padra. Kevesen jegyzetelnek.

Mattia Colombo se tartozik közéjük: bár nagyon figyel az órán, soha nem jegyzetel. Diszlexiás és diszkalkuliás: nehézségei vannak az írással, és az alsó tagozatban a számolás is rosszul ment neki. Az osztálytársai kicsúfolták, mert nem tudta, mennyi a 3×2 vagy az 5×4 . Mattia briliánsan oldotta meg a problémát: megtanulta fejből a szorzótáblát, így kis matematikai trükkök segítségével összetett számításokat is könnyeden el tudott végezni.

– Enyhe autizmusa van – közölte a fia tanárnőjével egy nap az édesanyja. – Még egyetlen orvos se állított fel pontos diagnózist, de autizmus spektrum zavarról van szó – tette hozzá Colombo asszony, miközben ujjáival idegesen simított végig a haján.

– Milyen típusú autizmus? – faggatta a tanárnő.

Colombo asszony éppen az egyik bírósági tárgyalásáról érkezett, és kifogástalanul volt öltözve elegáns kiskosztümében. Abban a pillanatban mégis úgy érezte, ő maga áll a vádlottak padján. Jobbra-balra pislogott, mintha attól tartott volna, hogy valaki kihallgatja a beszélgetésüket.

– Valószínűleg Asperger-szindróma. Matematikából egy igazi zseni!

Ugyan ki nem látta az Esőembert? A filmben Dustin Hoffmann elképesztő alakítást nyújt, amikor autistaként bonyolult számításokat hajt végre, és olyan valószínűségszámításokat végez fejben, melyek segítségével még egy kaszinót is teljesen kifoszt.

– Mattia, mikor születél? – kérdezte tanárnője az anyukájával folytatott beszélgetés másnapján.

– Augusztus 6-án.

– Rendben. Akkor most szorozd össze a születési dátumodat, mintha számok lennének – utasította.

– 96432 – vágta rá gondolkodás nélkül a fiú.

A tanárnő döbbenetesen nézett rá. – Már ne is haragudj, de 6×8 az 48.

– Persze, de ha ezt a számot utána még beszorozzuk a születési évemmel, ami 2009, akkor az eredmény 96432 lesz.

A tanárnő számológéppel ellenőrizte a műveletet, majd a szava is elállt.

Alsó tagozatban Mattia sikeresen leplezte, hogy a „muszáj”-t mindig ly-vel írta vagy hogy a fogalmazásai egyetlen írásjelet sem tartalmaztak. A tanárnője ezeket kevésbé súlyosnak értékelte, mondván, hogy az osztály többi tanulójánál is gyakran mutatkoztak hasonló jellegű helyesírási hibák.

A helyzet megváltozott, amikor felső tagozatos lett: az osztálytársai elnevezték ellipszilonnak és kinevették, mert tollbamondásnál ő még mindig az első mondattal bíbelődött, amikor a tanár már a szöveg végére ért. Mattia nem kívánt nevetség tárgya lenni, ugyanakkor azt se akarta elfogadni, hogy segítségre lenne szüksége: nem állt szándékában felfedni a nehézségeit az osztálytársai előtt, félt erről beszélni az édesanyjának is, aki biztos orvoshoz küldte volna, és persze nem volt hajlandó beismerni önmagának. Végül ezt is briliánsan oldotta meg, mégpedig ugyanazzal a módszerrel, amit korábban már sikeresen alkalmazott a matematikánál:

mindent fejből megtanult. Mialatt a tanár diktált, ő úgy tett, mintha írna, de a füzetében a lapok teljesen üresek maradtak. Mindent memorizált, és amikor a tanár azt kérte, olvassa vissza, amit lediktált, Mattia képes volt szóról szóra elismételni a tollbamondást anélkül, hogy egyetlen betűt írt volna. Most a gimnázium első osztályába jár, és az osztálytársai nem tudnak semmit erről a sajátságos tulajdonságáról, noha azt rögtön észrevették, hogy a fiú minden tantárgyhoz ugyanazt a szinte teljesen üres füzetet használja. Ennek oka, hogy Mattia mindig magánál tart egy olyan füzetet, ami mindennél értékesebb: a saját memóriáját.

Russo tanár úr befejezte a III. századi Római Birodalom politikai és társadalmi válságának szemléltetését, ám még hátramarad tíz perc az órából. Kihaszználja az időt, Mattiához szól, aki az óra legnagyobb része alatt egy sárga filctollal játszadozott: feldobta, elkapta, feldobta megint, és magában nevetgélt közben. Ilyenkor számára a tanár és az osztálytársak megszűntek létezni, még a terem falai is eltűntek: Mattia akár egy sivatagban is találhatná magát egyedül, mégis zavartalanul dobálná tovább a filctollat és nevetgélne.

– Colombo, mivel jegyzetelni nem szeretsz, elismélnéd, amit mondtam? – kérdezi tőle a tanár.

– A Krisztus utáni III. században ... – fog bele a fiú.

– Nem, ne azt mondd, amiről ma beszéltem, hanem amit... lássuk csak, amit november 6-án magyaráztam!

– Ez megőrült?! – szalad ki az osztályelső Ginevra száján a kérdés a tervezettnél egy kicsit hangosabban.

A tanár úgy tesz, mintha nem hallotta volna a megjegyzést, majd szaporán végigfutja az elektronikus naplót egészen addig, amíg megtalálja a tananyagot a keresett dátumnál.

– *Hatsepszut!* Gallo, ha minden áron közbe akarsz szólni az órán, azt mondd el, ki volt *Hatsepszut*.

Ginevra Gallo minden tantárgyból tökéletesen fel van készülve, dolgozataira és feleléseire egyaránt kitűnő jegyeket szerez, habár csak egyetlen módon képes új információkat elraktározni: kitörölvén mindazt, amit előzőleg megtanult.

– *Hatsepszut* egy római... vagyis egyiptomi nő volt...

– Igen, de milyen fontos cselekedet fűződik a nevéhez? – biztatja a tanár.

A lány a padtársa, Leonardo Giordano felé fordul, aki elkeseredetten lapozza a történelemkönyvet. Segíteni szeretne neki, de nem találja a választ.

– Sajnálom, erre nem emlékszem. – ismeri be ártatlanul a lány.

– Akkor ez sajnos csak kettes, Ginevra.

– Hogyhogy kettes? – firtatja hitetlenkedve a lány.

– Ha meg se mukkansz, az igazából elégtelen lenne, de mivel szeretném megkönnyíteni a helyzetedet, adok egy kettést. – válaszolja szarkasztikusan a történelemtanár.

– Ez teljesen lerontja az átlagomat, nekem csak jó jegyeim vannak. Nem kaphatok egy kettést, kérdezzen inkább még valamit, tanár úr!

– Ez nem így működik, Ginevra! Emlékezned kell arra, amit egyszer már megtanultál és válaszolnod kell a kérdéseimre, persze nem csak azokra, amelyekre kedved van felelni.

Ginevra egy szót se szól, csak magában gondolja: „Gyűlölöm. Bárcsak még ma meghalna!”. Dühtől tajtékozva egy szokatlan kéréssel fordul Leonardóhoz:

– Te ismered az okkult szertartásokat, csinálj valamit, amitől a tanárt örökre elnyeli a sötétség!

– Ne viccelődj ezekkel a dolgokkal! A varázsigéknek hatalmas erejük van.

– Rendben, akkor találj egyet, amivel eltünteted Russót a föld színéről!

Leonardo rajongva szereti padtársát és megpróbál a kedvében járni.

– Ha akarod, holnap az osztálykiránduláson tarthatunk egy médiumos szeánszt, úgy, ahogy a nagyapámtól tanultam.

– Én hívó vagyok, de ha a szellemek ki tudják nyírni őt ... – válaszolja Ginevra, miközben a katedrán álló tanár felé bök az állával.

– Ezek a szertartások elsőprő energiákat szabadítanak fel!

– Remek! – jelenti ki a lány, aki még mindig nagyon mérges a tanárra, akitől élete első rossz jegyét kapta.

Russo tanár úr eközben tovább kérdezetgi a diákokat.

– Mivel Gallo kisasszony semmire nem emlékszik, lássuk, Colombo mivel tudja kiegészíteni a választ!

– *Hatsepszut* az ókori Egyiptom második fáraónője volt, Szobeknofere után lépett trónra – feleli higgadtan a fiú. – Közismerten lázadó személyiség volt, aki nő létére több mint 20 évig uralkodott. Tevékenysége számunkra majdnem teljesen ismeretlen, mostohafia III.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>